

LBRIS

We know
books

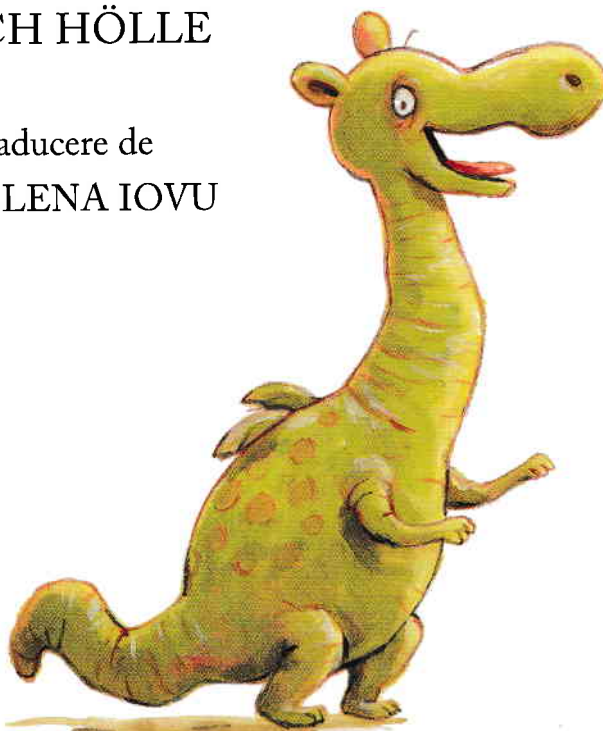
Max Kruse

Urmel

iese din ou

cu ilustrații de
GÜNTHER JAKOBS
după cele originale ale lui
ERICH HÖLLE

Traducere de
MARILENA IOVU

Editura Univers

Profesorul Habacuc Tibatong locuia pe insula Titivu.
Învățase câteva animale să vorbească. Din păcate, fiecare dintre
ele avea câte un mic defect de vorbire.

Profesorul citea multe cărți. Purcica avea grijă de casă. Nu putea
să sufere murdăria. Vava, micul varan, era prieten cu pinguinul Ping.
Uneori chiuleau de la școala unde animalele învățau să vorbească.
Atunci Șuș, bătlanul uriaș, își făcea singur exercițiile de vorbire:
– Io zbucesc, tu zbucrești, el zbucrește...

Precis te gândești: oare ce-o vrea să spună?

Tim Pată-de-Cerneală își construisese o casă într-un copac.
Nu mai avea părinți, așa că profesorul îl creștea ca pe fiul lui.
Într-o zi, au avut parte de o mare surpriză.

LBRIS

We know
books

Un mic aisberg a fost adus de valuri la țărm! Gheață în Mările Sudului?
De necrezut! Iar în interiorul lui era ceva. Poate o minge cu care să
se joace Vava? O scoică nemaivăzută pentru pinguinul Ping,
care își dorea foarte mult așa ceva? Un telescop pentru
Tim Pată-de-Cerneală? Giuvaieruri sclipitoare pentru purcică?
Era, ce-i drept, un pic cam prea cochetă.

Pe o stâncă ieșită din mare ședea Marelefantul.
Cânta melodii triste, purtate de vânt:

„Oh, hoho, io nă-s bocoros...”

Asta însemna:

– Oh, hoho, eu nu sunt bucuros.
Acum înota și el grăbit spre aisberg.

